

ПОТОЧЕ

Бързо се спуща отгоре
малкото бистро поточе,
шепне, шуми и клокочи
и съсъ тревитѣ говори.

Какъ ще достигне полето,
ниви и сламени хижи,
китни ливади, кждето
ще се разлѣе безгрижно.

Какъ после съ бѣгъ ще догони
скрита подъ брѣстъ воденичка,
гдето надъ бѣла рѣкичка
още предъ слънце ромони.

Какъ ще го грабне рѣката,
какъ ще извиятъ въ долини —
въ яския день ще отминатъ
толкозъ мѣста непознати.

Малкото бързо поточе,
нищо до днесъ не видѣло!
Тъмния зидъ на канала
въ мигъ се край него проточи.

Пъшка по моста желѣзенъ
звѣръ огненишащъ надъ него.
Мигомъ кжде ли избѣга,
вжтре въ земята ли влѣзе?

Свѣтнали каменни кжщи —
чуки допрѣли небето:
писъкъ и грохотъ, и ето
кжщитѣ живи се връщатъ!

Бърза поточето съ трепетъ —
колко вода се задава!
Страшно е да се удави
да се разсипе на пепель.

Но и въ морето, безъ сила,
въвъ общия пристѣпъ и буря,
то въ скалитѣ се втуря,
сякашъ свѣта победило.

Мария Грубешлиева